

ALP 1725
apr

e-glutè

JANUARY
1990
SAUSIS

eglutė

SAUSIS
1990
JANUARY

TURINYS

- 3 MANO MEŠKIS, O.M.
- 4 KRISTALAI, A. Vygantienė
- 7 KĄ JĖZUS VEIKĖ UŽAUGĘS?
- 11 STEBUKLINGAS SENIS, O.M.
- 16 PASLAPTIS, Teta Audronė
- 21 PROTO MANKŠTA
- 25 APIE DVYNUKUS, Rytų Laumė
- 28 RAŠOM IR PIEŠIAM
- 32 JUOKŲ MAIŠELIS

PIEŠINIAI

Viršelis — F. Vaitiekūnienės

Vinjetės — Z. Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

I. Normantaitė — 3

A. Trinkūnas — 4

P. Bianca — 7, 8, 9

Eglė — 11, 13

F. Vaitiekūnienė — 14, 32

V. Tarabildienė — 15

A. Skrupskelienė — 16, 17

V. Gaižutytė — 18, 19, 20

P. Osmolskis — 21, 23, 32

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių ir piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00; vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

MANO MEŠKIS

O. M.

Mano meškis
Nusiminęs —
Sėdi
Nosį nukabinęs.

Gal jis mąsto
Apie Šiaurę —
Kur bangose
Meškos plaukia?..

Gal svajoja
Apie grybus —
Rudnosiuko
Baravykus?..

Mano meškis
Neplepęs —
Gal todėl
Jis toks gudrus!

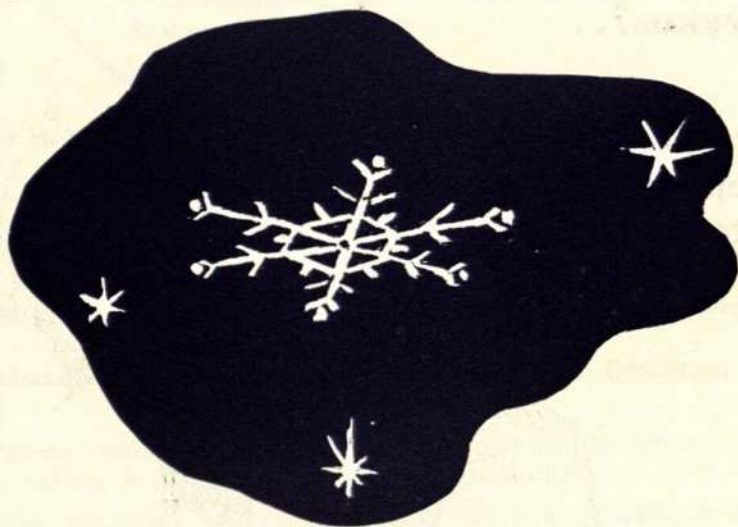

KRISTALAI.

Paruošė Austė Vygantienė

Ar žinai, kad turi kristalų savo namuose? Ne, tai ne mamos gražūs, žibantys stiklo indai. Cukrus ir druska yra maži kristaliukai.

Ir snaigės yra ledo kristaliukai. Jos yra heksagoninės formos — šešiakampės. Žodis „kristalas“ paimtas iš graikų kalbos žodžio „kryllos“, kuris reiškia „šalna“. 1555 metais Švedijoje arkivyskupas Magnus pirmas taip apibūdino snaigę: tai šešiakampis heksagoninės formos ledo kristalas.

KRISTALŲ MOKSLAS

Iki 19-to amžiaus mažai dėmesio buvo skiriama kristalų pasauliui. Anksčiau, žmonės, kurie domėjosi chemija, buvo laikomi raganiais. Kai kuriuos net pasmerkė mirti.

Danas Nicholaus Steno 17-to amžiaus pradžioje pastebėjo, kad panašių kristalų kampai vis būna tokio pat dydžio. Tas atradimas laikomas pagrindiniu kristalografijos mokslo principu.

Kiek vėliau, kitas danas, Anton von Lewenhook kristalus studijavo per mikroskopą. Jis patvirtino Steno atradimą. Vokietis Max von Laue dar labiau išryškino kristalų formas, naudodamas rentinogramas.

Mūsų laikais kristalų tyrinėjimas labai svarbus. Kristalai naudojami pramonėje. Juos deda į optinius instrumentus, laikrodžius, radijas ir daug kur kitur.

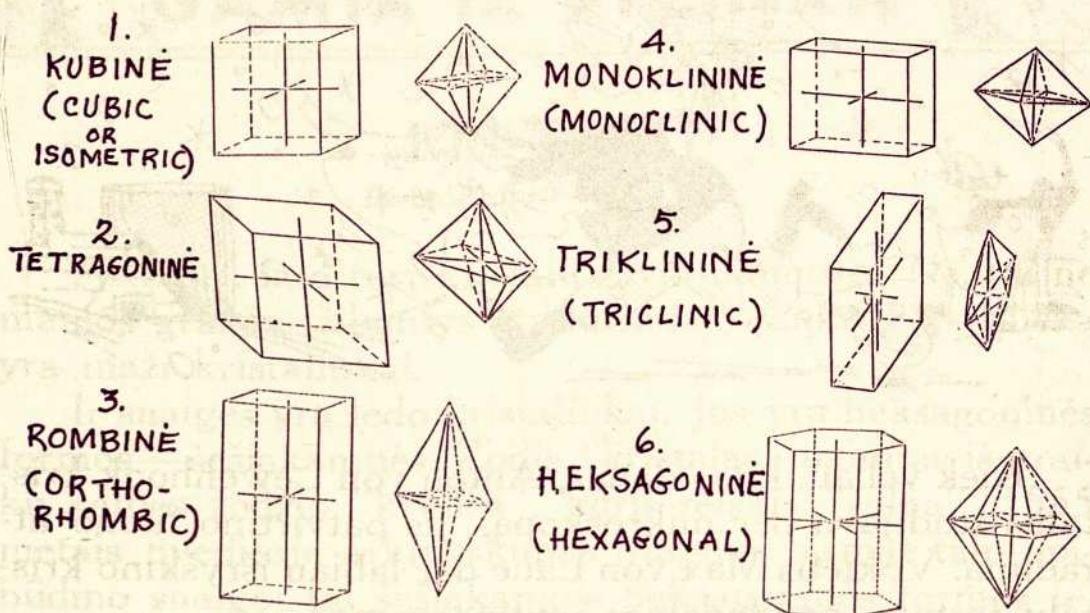
KAS YRA KRISTALAI?

Kaip kristalai atsiranda? Jie susidaro iš ištirpusių mineralų. Kai mineralai greitai sukietėja (pavyzdžiui: sustingstant ugniakalnių lavai), susidaro labai maži kristaliukai. Kai mineralai sustingsta uolose, susimaišę su kitomis medžiagomis, sunku pastebėti kristalų formas. Bet kai mineralo tirpinys pamažu išgaruoja, tada susidaro dideli kristalai su labai ryškia forma.

Gamtoje mineralų yra daug ir įvairių. Vieni yra gryni — pavyzdžiui auksas, o kiti yra junginiai — pavyzdžiui oksidai.

KRISTALŲ FORMOS

Kristalai skirstomi į įvairias grupes arba sistemas pagal jų formas. Šešios pagrindinės kristalų formos yra šios: isometrinė arba kubinė, tetragoninė, ortorombinė, monoklininė, triklininė ir heksagoninė. Pastudijuok šių formų brėžinius.

KRISTALŲ GAMYBA

Kristalai susidaro natūraliu būdu gamtoje, bet jie taip pat gaminami laboratorijoje. Reikia ištirpinti pakankamą kiekį chemikalo vandenyje. Kai vanduo tampa prisotintas (saturated), reikia pamažu tirpinį kaitinti. Kai chemikalas daugiau nebetirpsta, reikia tirpinį pridengti ir pastatyti nuošalioje vietoje. Po kiek laiko pradeda atsirasti kristalai. Sakome, kad kristalai auga. Jei norima užauginti didelį kristalą, reikia paimti jau susiformavusį mažesnį kristalą, jį pakabinti ant virvutės prisotintame skiedinyje ir leisti jam augti.

Cukraus kristalą lengviausia išauginti. Padaryk taip: į vieną puodelį vandens supilk du puodelius cukraus. Pakaitink. Įleisk virvutę su koku nors svoriu ir leisk kristalui augti. Jei už poros dienų kristalų nebus, pakartok.

KĄ JĖZUS VEIKĖ UŽAUGĘS?

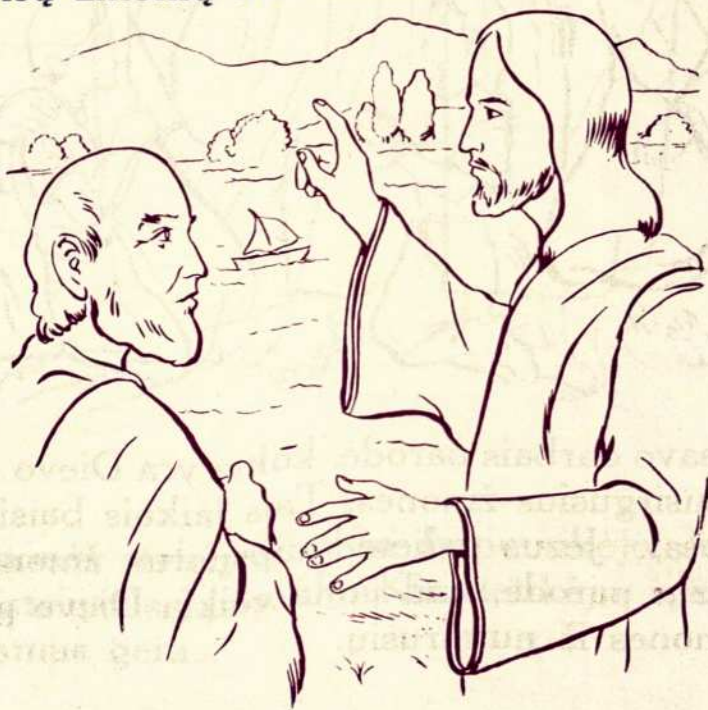
O. M.

Kai Jėzus užaugo, jis atsisveikino su savo motina Marija. Jis išėjo į žmones, atlikti tą darbą, kurį dangaus Tėvas jam pavadė.

Jėzus nuėjo pas pranašą Joną, kuris krikštijo žmones. Jėzus priėmė vandens krikštą. Jonas Krikštytojas tarė žmonėms:

— Tai Dievo Avinėlis!

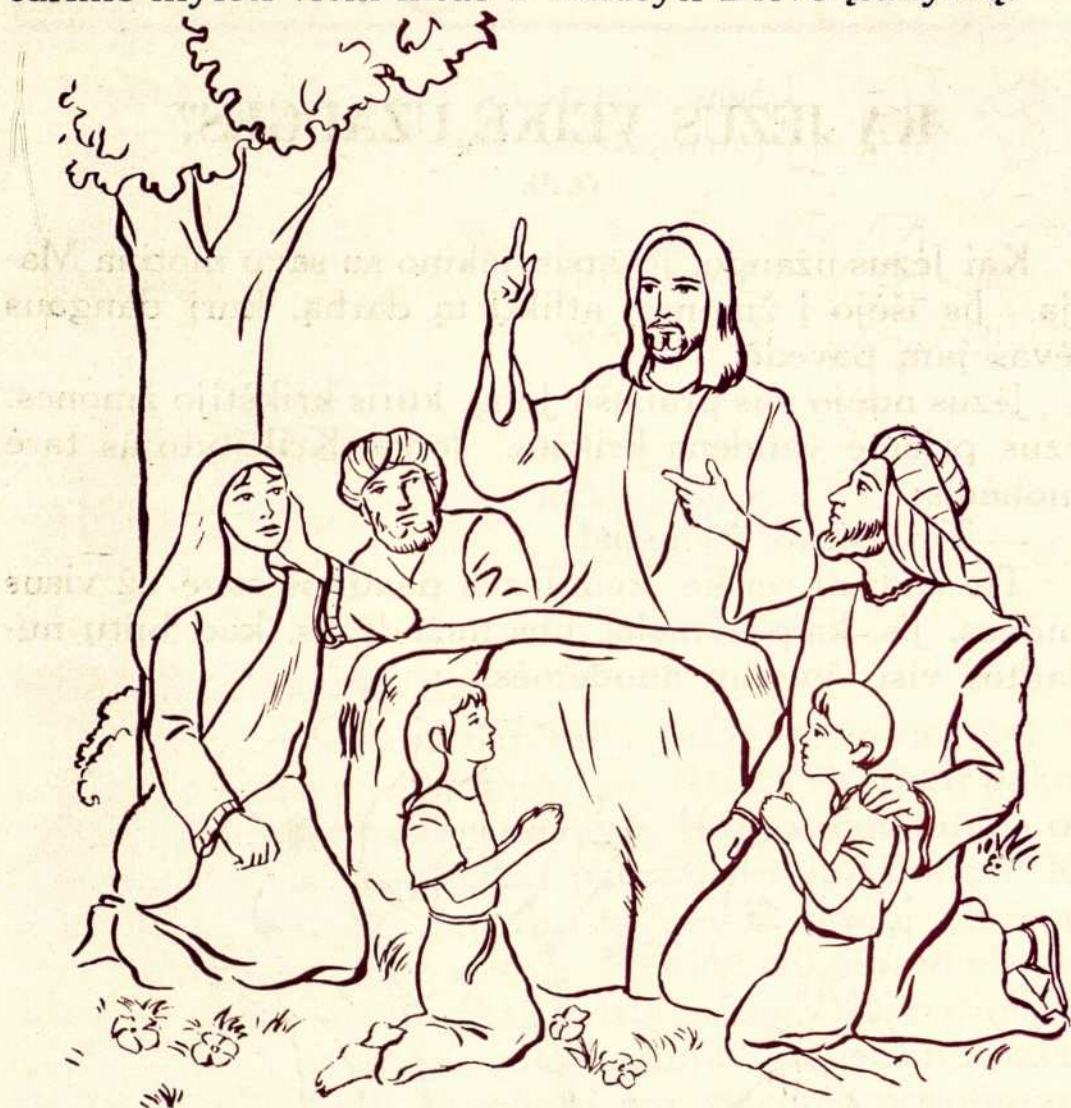
Tie žodžiai reiškė, kad Jėzus paaukos save už visus žmones. Jis, kaip avinėlis, bus nužudytas, kad būtų nuplautos visų žmonių nuodėmės.

Jėzus tris metus mokė ir gydė žmones. Jis visur ėjo ir sakė:

— Dievo karalystė yra arti.

Jėzus mokė vaikus ir suaugusius. Jis visiems nuolat primindavo, kad Dievas Tėvas juos myli. Mokė, kad mes turime mylėti vieni kitus ir klausyti Dievo įsakymų.

Jėzus savo darbais parodė, kokia yra Dievo karalystė. Jis gydė susirgusius žmones. Tais laikais baisiausia liga buvo raupsai. Jėzus palietė raupsuotus žmones ir juos išgydė. Jėzus parodė, kad jame veikia Dievo galybė. Jis prikėlė žmones iš numirusių.

Kartą jis sutiko žmones, nešančius mirusį jaunuolį laidoti. Jo motina labai verkė. Jėzus jai tarė: Neverk! Tada jis tarė jaunuoliui:

— Sakau tau, kelkis!

Jaunuolis prisikėlė, ir Jėzus jį atidavė motinai.

Visi žmonės stebėjosi. Kai kurie tikėjo, kad Jėzus yra Dievo atsiųstas į pasaulį. Kiti netikėjo. Jėzus visur ėjo, darydamas gera.

Jėzus kalbėjo žmonėms:

— Aš esu KELIAS, TIESA IR GYVENIMAS. Niekas negali nueiti pas Tėvą kaip tik per mane.

Kitą sykį Jėzus pasakė:

— Aš esu gerasis Ganytojas. Mano avys klauso mano balso. Gerasis Ganytojas nebėga, kai vilkas ateina. Gerasis Ganytojas atiduoda savo gyvybę už savo avis.

Pabaik šį piešinį. Ką gano gerasis Ganytojas? Kaip Jėzus mums parodo savo meilę šiandien? Ką mes galim gero padaryti kitiems?

PASAKŲ pėdsakais

STEBUKLINGAS SENIS

O. M.

Stovėjo sau senis besmegenis, laikydamas šluotą savo snieguotoj rankoj ir pyko. Buvo šalta. Buvo tamsu.

— Ar žmonės kada pagalvoja, miegodami savo šiltuose namuose, kad mums sniego seniams nėra labai malonu naktį praleisti lauke? . . . Šalta, tamsu.

Tamsiame danguje švietė mėnulis ir žvaigždės tik spindėjo ir mirksėjo. Jei ir girdėjo senio skundą, nieko neatsakė.

— Berniukas, kuris mane nulipdė, jau seniai mane užmiršo, — vėl bumbėjo sniego senis.

Ir toliau jis graudžiai verkšleno: — Niekas manimi nesidomi. Tik stoviu ir stoviu sau vienas dieną naktį. . . Koks tai gyvenimas? Aš niekam nereikalingas.

Išaušo rytas. Keli sušalę paukšteliai striksėjo ant nuogų medžio šakų. Ieškojo pusryčių. Cypsėdami, vienas kitą sveikino su nauja diena.

— Ko čia triukšmaujat?! — barėsi senis. — Neduodat man ramybės. . . Bėkit šalin!

Netrukus gatvėse pasirodė žmonės — vieni skubėjo į darbus, vaikai į mokyklą. Sigutė ir jos brolis Darius ėjo ta gatve, kur stovėjo senis.

— Žiūrėk, Dariau, koks gražus sniego senis! Tik, man rodos, kad jam kažko trūksta. . .

— Smegenų! — nusijuokė Darius. — Todėl ir vadina seniu besmegeniu.

— Ne, ne. Negražu taip kalbėti. . . Tik pažiūrėk, Dariau, į to senio veidą. Ar nematai, ko jam trūksta?

— Matau! — staiga sušuko Darius. — Jam trūksta šypsenos. Pataisykim jo burną, kad šypsotųsi.

Tai padarė, vaikai džiaugėsi senio išvaizda.

— O gal jam šalta? Žiūrėk — jis neturi šaliko. Kas jį nulipdė, pamiršo jam šaliką užrišti. Juk visi seniai turi turėti šaliką, — vėl pastebėjo Sigutė. — Va, imk mano šalikėlį, Dariau, ir jam užrišk.

Darius taip ir padarė. Dabar senis atrodė gerokai pralinksmėjęs. Ir vaikams buvo linksma į jį žiūrėti.

— Sudiev, seni! Pasimatysim po pamokų. Smagiai praleisk dieną! — palinkėjo seniui vaikai ir nubėgo į mokyklą.

Vaikams nuėjus, senis pasijuto kitaip.

— Nežinau, kas man darosi, bet kažkaip maloniau jaučiuos, — tarė senis pats sau ir apsidairė aplinkui.

Ir štai, paukštelis atskrido ir nutūpė seniui ant šluotos.

— Labas, paukšteli, — pasisveikino senis. — Kaip laikais? Ar nešalta?

— Šalta, šalta, — sucypsėjo paukštelis. — Bet nėra jau taip blogai. Tokia miela senutė man pabėrė trupinių šį rytą. Gerus pusryčius sulesus, viskas geriau atrodo. O kaip tu laikais, seni? Man atrodo, kad tu lyg kitoks. . .

— Kitoks? Galbūt ir kitoks. Šiandien labai graži diena. Žiūrėk, kaip gražiai snaigės krinta. . . Pasislėpk, paukšteli, po mano šaliku — susišildyk.

Paukštelis taip ir padarė. Netrukus iš krūmų išlindo kiškis. Apsidairė, apsidairė ir nedrąsiai nušuoliavo arčiau senio.

— Labas, kiškeli, — nebijok. Eikš arčiau, — ragino senis. — Kaip laikais? Gal galim kuo tau padėti?

— Labas, — atsakė kiškis. — Gal žinot, kur galiu gauti ką užkasti?

— Toks paukštelis man pasakojo, kad gretimam name gyvena miela senutė. Ji lesina paukštelių — gal ir tau, kiškeli, ką nors duos.

— Cyp-cyp — pritarė paukštelis iš po senio šaliko. — Eik, kiškeli, į dešinę pusę. Antras namas su geltonom durim. Ta senutė tikrai ką nors tau duos.

Kiškelis padėkojo ir nušuoliavo nurodyta kryptim. Ir taip po visą apylinkę paplito žinia, kad Eglių gatvėje stovi labai geras Sniego senis. Jis — visiems padeda. Jis — kiekvieną paguodžia. Jis — visiems maloniai šypsosi.

Kai Sigutė su Darium grįžo namo po pamokų, abu pamojavo seniui.

— Tai stebuklingas senis, Dariau. Žiūrėk, kaip gyvuliukai ir paukšteliai jį myli. . . — džiaugėsi Sigutė.

PASLAPTIS

Teta Audronė

Vieną rytą panelė Pingvinaitė sutiko savo mokinukus su labai paslaptinga šypsena. Pingvinukai žiūrėjo vieni į kitus, klausinėdami, kas čia bus. Visi jautė, kad įvyks kažkas nepaprasto.

Visiems susirinkus ir susėdus ratu, panelė Pingvinaitė pradėjo aiškinti.

— Šiandien kalbėsime apie mandagumo taisykles.

— Bet, panele mokytoja, juk mes visuomet stengiamės būti mandagūs, — pasakė Cepelinas. Ir kiti mokiniai sėdėjo nustebę.

— Taip, aš jums labai didžiuojuos, — tarė mokytoja.
— Bendrai paėmus, jūs esate mandagiausi pingvinukai visame Pingvinų mieste. Bet kadangi rytoj važiuosime į labai ypatingą vietą, reikia pakartoti mandagumo taisykles. Na, kuris pirmas man pasakys vieną iš jų?

— Negalima kito pertraukti, kai kalba, — pirmoji pasakė Snaigytė.

— Labai teisingai, — pritarė mokytoja. — Kas dar?

— Stovint eilėje, stumdytis negražu, — tarė Ledukas.

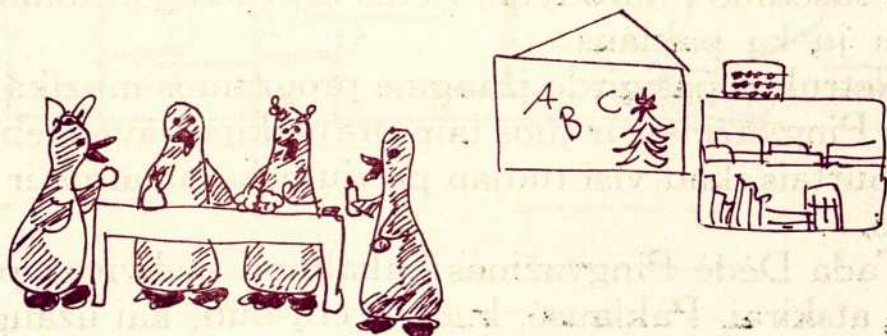
— Jei nori kalbėti, reikia pakelti sparnelį, — dar pridėjo Cepelinas.

— Taip, taip, — tarė mokytoja. — Atrodo, kad žinote mandagumo taisykles. Pamokos pabaigoje jums pasakysiu, kodėl mes jas kartojom, ir kur rytoj važiuosim.

Visi pingvinukai ėmė ploti sparneliais, nes jiems išvykos labai patiko. Bet jie niekaip negalėjo ištraukti iš mokytojos, kur važiuos. Jie visaip spėliojo, bet ji tylėjo.

Pagaliau laikrodis rodė, kad jau laikas eiti namo. Pingvinukai susėdo rateliu atsisveikinti ir baigti dieną. Tada panelė Pingvinaitė pradėjo kalbėti:

— Rytoj rytą prašau nevėluoti į mokyklą, kad laiku galėtume išvažiuoti. Ir, tiesa, pasistenkit švariai ir tvarkingai atrodyti. . . O gal reiktų pakartoti ir eilėraštkus bei daineles, kurias išmokom. . .

Pingvinukai jau nebegalėjo ištverti. Smalsumas juos taip labai kuteno.

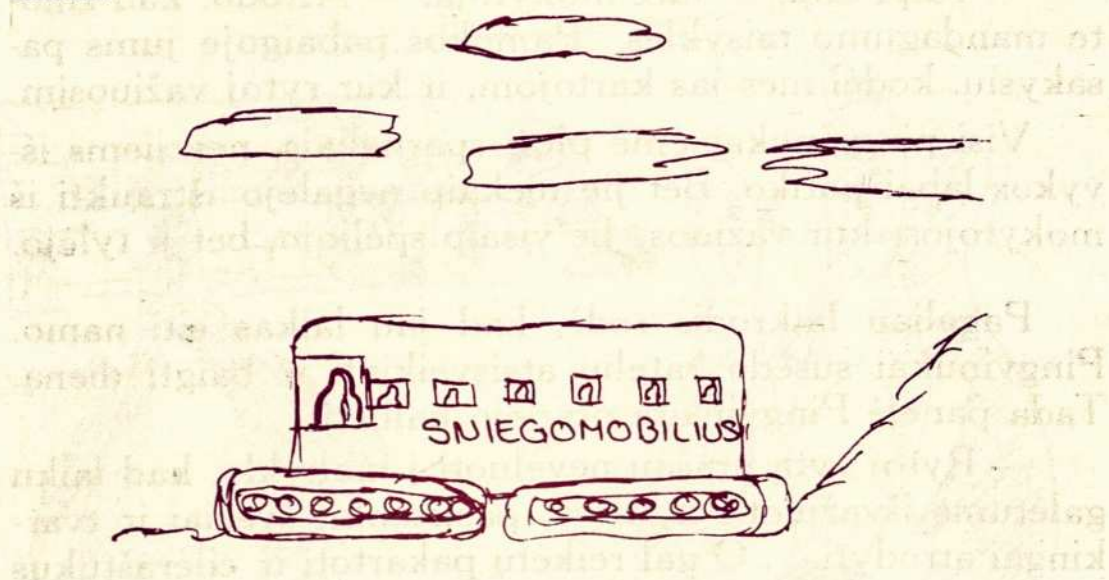
— Bet kur mes važiuosim? Kur, panele mokytoja?

— Nagi mus pakvietė Dėdė Pingvažinas būti jo svečiais televizijos programoje. Ar manote, kad jums patiks?

Pingvinukai cypė ir spiegė iš džiaugsmo. Jie nė sapne nesapnavo, kad jiems tokia staigmena teks.

Kitą rytą nė vienas nepavėlavo į mokyklą. Visi buvo taip švariai nusiprausę, kad net snapeliai žibėjo. Susėdo į sniegomobilį ir nuvažiavo į televizijos stotį.

Po išvykos pingvinukai nupiešė savo kelionės įspūdžius.

Kai tik sniegomobilis sustojo, tuoj visus atvykusius pasitiko Dėdės Pingvažinio padėjėjas. Maloniai pasisveikino, susodino į nurodytas vietas ir priminė aiškiai kalbėti, jei jų ką paklaus.

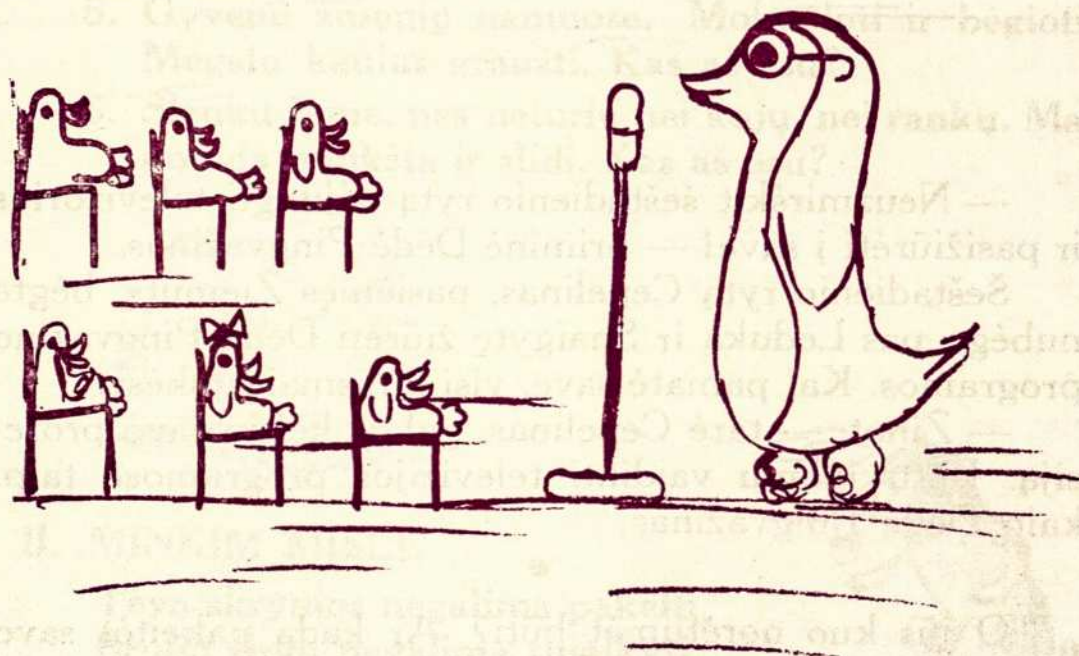
Netrukus pasigirdo įžanginė programos muzika. Išėjo Dėdė Pingvažinas, ir juos taip prajuokino savo stebuklingais burtais, kad visi tuojuo pasijuto kaip namie ir nebebijojo.

Tada Dėdė Pingvažinas pakalbino kiekvieną pingvinuką atskirai. Paklausė, kuo norėtų būti, kai užaugs.

— Noriu būti Pingvinolino universiteto profesorius,
— atsakė Cepelinas.

— O aš būsiu balerina, — pasisakė Snaigytė.
— Aš ketinu tapti žymus žinių pranešėjas televizijoje,
tarė Ledukas.

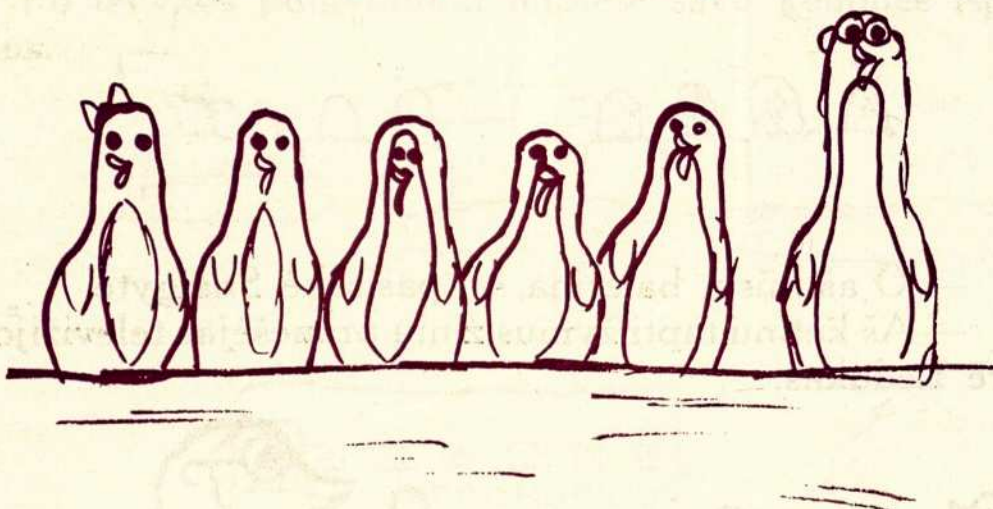

Kai visi gavo progos pasisakyti, pingvinukai buvo pakviesti padainuoti kelias daineles. Ir taip pasibaigė programa. Dėdė Pingvažinas, juos išleisdamas, pagyrė:

— Esate gerai išauklėti ir mandagūs vaikai. Mūsų miesto pažiba, — tarė jis, paspausdamas jiems sparnelius ir duodamas po balioną ir krevečių saldainį.

— Sudiev, sudiev... ačiū labai! — linksmi šaukė pingvinukai išvažiuodami.

SUDIEVU!

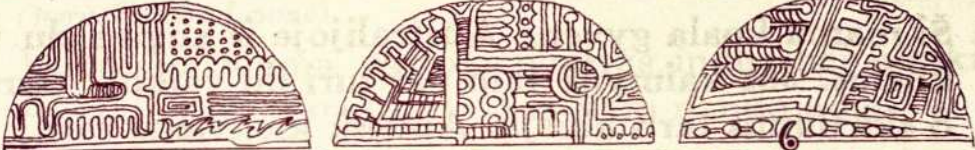

— Neužmirškite šeštadienio rytą įsijungti televizorius ir pasižiūrėti į save! — priminė Dėdė Pingvažinas.

Šeštadienio rytą Cepelinas, pasiėmęs Žiemutę, bėgte nubėgo pas Leduką ir Snaigytę žiūrėti Dėdė Pingvažino programos. Kai pamatė save, visi linksmi juokėsi.

— Žinot, — tarė Cepelinas, gal aš keisiu savo profesiją. Būtų įdomu vaidinti televizijos programose taip, kaip Dėdė Pingvažinas.

O jūs kuo norėtumėt būti? Ar kada pakeitėt savo nusistatymą? Parašykite EGLUTEI apie tai. Lauksime!

PROTO MANKSTA

I. KAS AŠ ESU?

(Paruošė Krista Augiūtė, Westchester, IL)

1. Laipioju medžiais ir bėginėju kiemuose. Turiu ilgą, gražią uodegą. Mano giminė yra žiurkė. Kas aš esu?
2. Plaukiu ežere, jūroje ir upėje. Neturiu nei plunksnų, nei plaukų. Kas aš esu?
3. Esu labai maža. Turiu ploną uodegytę ir mėgstu sūr — bent žmonės taip mano. Kas aš esu?
4. Skrendu virš medžių ir kalnų. Turiu plunksnas ir sparnus. Kas aš esu?
5. Gyvenu žmonių namuose. Moku loti ir bėgioti. Mėgstu kaulus graužti. Kas aš esu?
6. Slenku žeme, nes neturiu nei kojų, nei rankų. Mano oda minkšta ir slidi. Kas aš esu?

II. MINKIM MİSLĖ

Tėvo skrynios negalima pakelti,
Brolio žirgo negalima sulaikyti,
Sesers kasų negalima supinti.

III. KUO SKIRIASI?

Ši mama koala gyvena Australijoje ir augina du vaikučius. Jos kaimynė taip pat turi du vaikus. Surask 8 skirtumus tarp abiejų. Apvesk kiekvieną ratu.

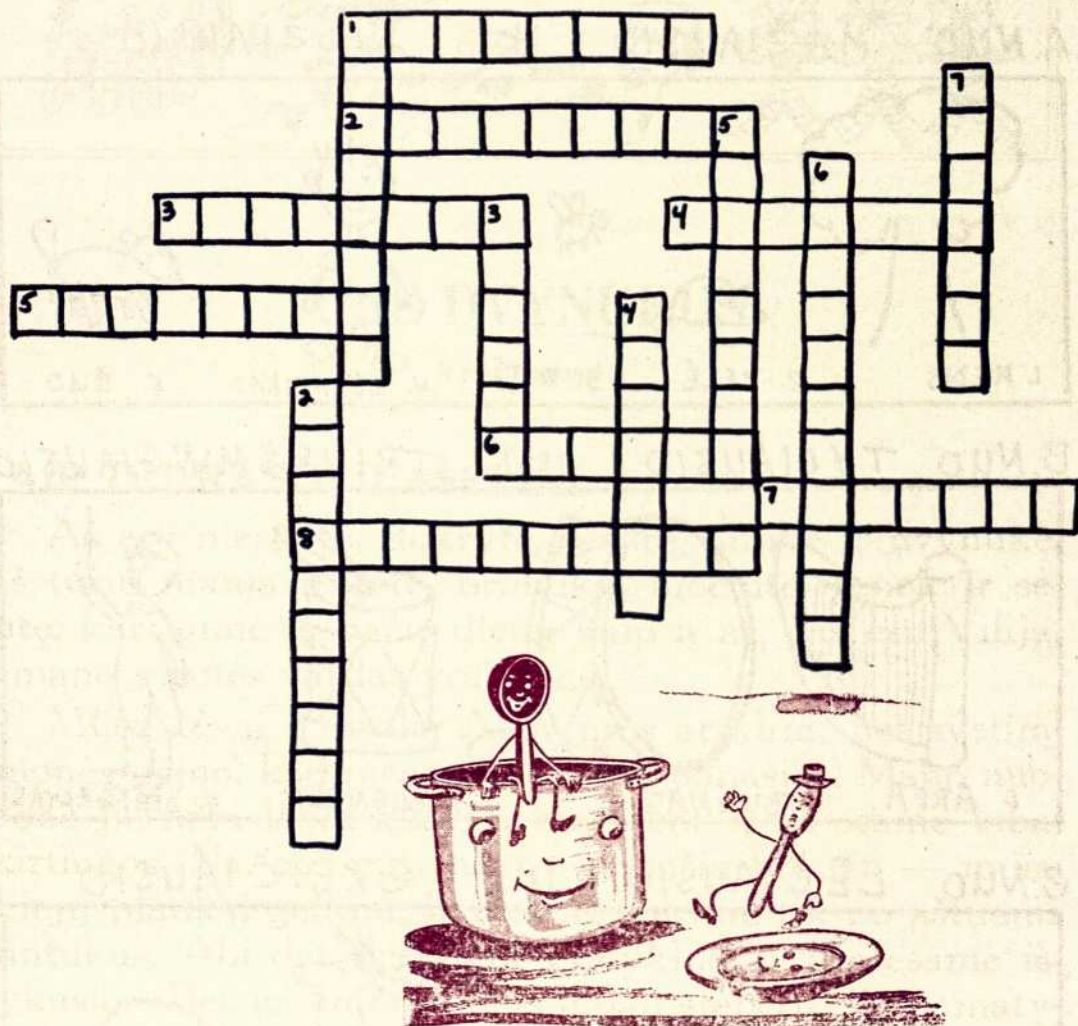
Nuspalvink abi koalų šeimas.

IV. VIRTUVĖS ĮRANKIŲ KRYŽIAŽODIS

(paruošė Rytų Laumė)

Virtuvėje mama vartoja įvairius indus bei įrankius. Ar gali atspėti ir įrašyti, kas kam naudojama.

Skersai:

1. Indelis druskai laikyti.
2. Įrankis bulves trinti.
3. Indelis su skylė apačioj skysčiui pilti.
4. Lopetėlė blynams apversti.
5. Įrankis daržovėm nusunkti.
6. Įrankis sriubai pilti.
7. Indas cukrui laikyti.
8. Naudojamas maistą šaltai laikyti.

Žemyn:

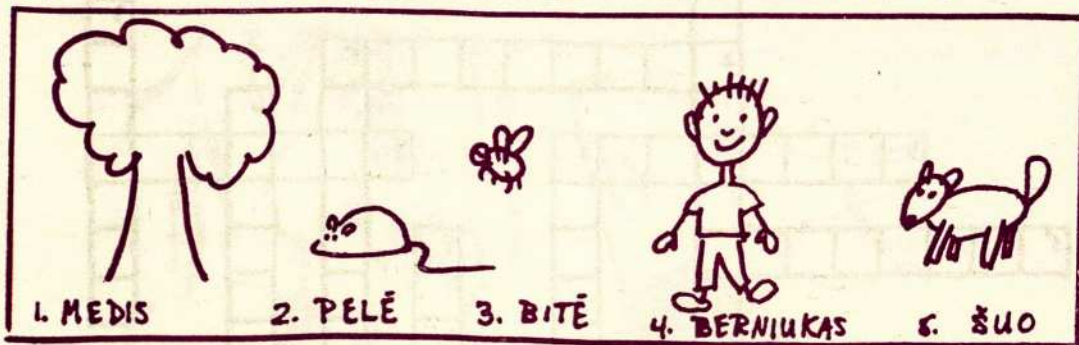
1. Medinis pagaliukas ugniai uždegti.
2. Naudojamas maišymui.
3. Įrankis skysčiui semti.
4. Plokščias metalinis indas blynams kepti.
5. Tinklelis su rankena.
6. Įrankis kamščiui ištraukti.
7. Medinis įrankis tešlai suploti.

V. IŠRIKIUK!

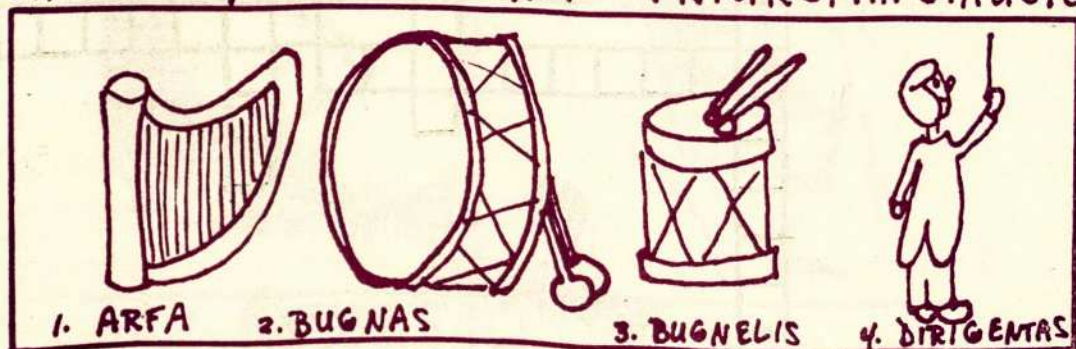
(paruošė Rytų Laumė)

Šiuos daiktus išrykiuok iš eilės, kaip nurodyta. Gali daiktus sunumeruoti, arba iškirpti ir išrikiuoti.

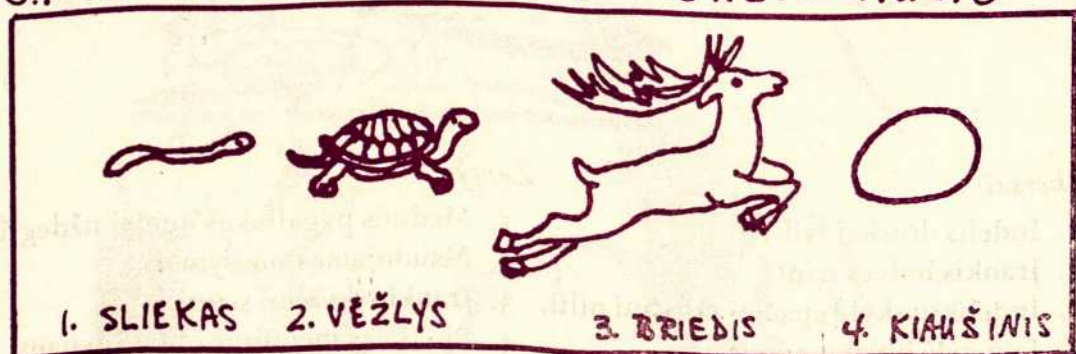
A. NUO MAŽIAUSIO IKI DIDŽIAUSIO

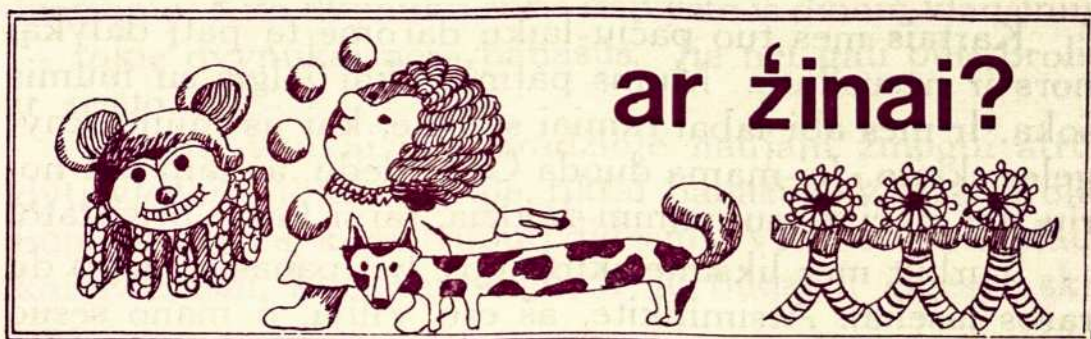

B. NUO TYLIAUSIO IKI TRIUKŠMINGIAUSIO

C. NUO LĖČIAUSIO IKI GREIČIAUSIO

APIE DVYNUKUS

Rytų Laumė

KAIP DU RASOS LAŠELIAI

Aš esu mergytė, dukrytė, sesutė, anūkė ir dvynukė. Aš turiu mamą ir tėtę, broliuką, močiutę, senelį ir sesutę, kuri gimė tą pačią dieną kaip ir aš. Aš esu Vilija, o mano sesutės vardas yra Genė.

Mūsų tėvai ir brolis Algis mus atskiria, bet svetimi žmonės mano, kad mes esame labai panašios. Mano nuomone jie nėra labai gudrūs, nes Genė ir aš esame labai skirtingos. Na, gal mes turime panašių bruožų — mūsų abiejų plaukai geltoni, ir mes abi turime tik po aštuonis dantukus. Abi dar nešiojam vystyklus, ir abi esame išdykusios. Bet jei žmonės mus ilgiau stebėtų, jie pamatytų, kad mes labai skiriamės.

Genė sugalvoja išlipti iš lovytės, o aš ją išmokiau kaip išlipti iš kėdutės. Per vakarienę Genei patinka užsidengti veidą su pakakliuku ir žaisti kū-kū, o man geriau maistą drabstyti ant grindų nuo savo staliuko. Ta mano sesuo šypsosi ir šypsosi, kartais ir be reikalo. Mane greitai neprajuokina gyvenimas. Aš juokiuos tiktai pamačius ką nors tikrai juokingo, pvz., kai Algis nušoka nuo sofos į pagalvių krūvą.

Kartais mes tuo pačiu laiku darome tą patį dalyką, nors ir nesusitarę. Mums patinka, kai Algis su mumis šoka. Ir mes abi labai ramiai sėdime, kai jis mums knygeles skaito. Jei mama duoda Genei ledų, aš taip pat noriu. Jei močiutė su manim žaidžia, tai ir Genė prisistato.

Turbūt mes liksime skirtingos, bet panašios, kaip du rasos lašeliai. Atsiminkite, aš esu Vilija, o mano sesuo yra Genė.

Julija ir Dalia Slavikaitės yra dvynukės iš Baltimore, Maryland. Ši nuotrauka jas parodo, kai jos buvo penkerių metų.

KAS YRA DVYNUKAI?

Dvynukai yra du broliai ar dvi seserys, arba vienas brolis ir viena sesuo kurie gimsta tą pačią dieną. Dvynukų yra dvi rūšys. Vieni dvynukai yra labai panašūs — jie yra arba dvi seserys, arba du broliai. Jie išsivystė iš vieno

kiaušinio. Kita dvynukų rūšis išsivystė iš dviejų kiaušinių, — tokie dvynukai nėra panašūs. Jie net gali būti brolis ir sesuo.

Nors dvynukai gali pradžioje naujam žmogui atrodyti vienodi, iš tikrųjų jie tiktai panašūs. Vienas brolis būna mažesnis, kitas truputį didesnis. Vienos sesers plaukai šviesesni, kitos tamsesni. Ir jų būdai ir elgesys skiriasi.

Lina Šeštokaitė (vidury) su savo sesutėm dvynukėm Laura ir Rima. Jos gyvena Baltimorėje.

Dvynukų pomėgiai dažniausiai būna taip pat skirtingi. Viena sesuo mėgsta skambinti pianinu, o kita mieliau žaidžia futbolu. Vienam broliui patinka žaisti su mašinėlėmis, kitam patinka statyti bokštus iš kaladėlių. Kartais, tačiau, abiem patinka skaityti knygas ar eiti į kinus.

Dvynukai yra du individai, kurie gimė tą pačią dieną toje pačioje šeimoje.

GYVULIAI IR ŽVĖRYS

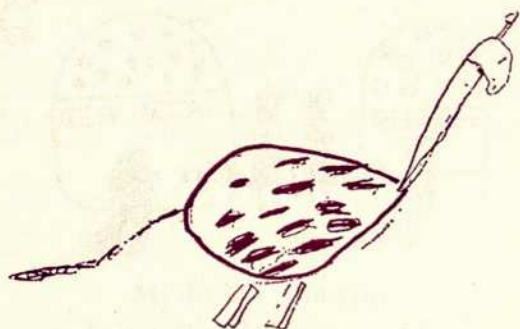
Parašė ir nupiešė Hamiltono jaunučiai ateitininkai.

Yra visokių gyvulių ir žvėrių: greitų, mažų, aukštų... Vieni skraido, kiti bėga. Kyla klausimas: koks gyvulys ar žvėris norėtų būti? Ne koks paprastas, kasdieniškas, bet sudėtinis — sudarytas iš įvairių gyvulių ir žvėrių dalių. Jei Hamiltono, Kanados jaunučiai ateitininkai nebūtų vaikai, jie būtų...

Hamiltono jaunučiai at-kai susirinkimo metu: Jonas Repšys, Domas Gudinskas, Lukas Gudinskas, Antanas Repšys, Paulius Repšys, Austė Vaičiūnaitė, Petras Vaičiūnas ir Vanessa Trumpickaitė.

Čytos (cheetah) kojas norėtųme turėti, nes labai greitos ir džio-
žo uodegą, nes labai stora. Žirafos galvą užsidėtųme, nes yra
labai ilga.

*Lukas Gudinskas ir
Antanas Repšys*

Mes turėsime katytės kojas, nes jos grei-
tos ir galima šokti. Mūsų kūnas ir spar-
nai būtų kaip žvirblio, nes yra gražūs, o
galva būtų kaip kiškio, nes švelni.

*Jonas Repšys ir
Vanessa Trumpickaitė*

Norėtųme arklio kojų, nes labai greitos. Sparnai būtų gerai, nes
galėtųme skristi ir gyvatės kūną, nes plonas. Zuikio galvą, nes
graži.

*Domas Gudinskas ir
Austė Vaičiūnaitė*

Vilko galvą parinkau, nes vilkas gali geriau girdėti negu žmogus.
Lapės kūnas būtų geriau, nes kuo mažesnis, tuo lengviau bėgti.
Paukščio kojas norėčiau turėti, nes lengviau daiktus pačiuoti.

VILKAUTIS

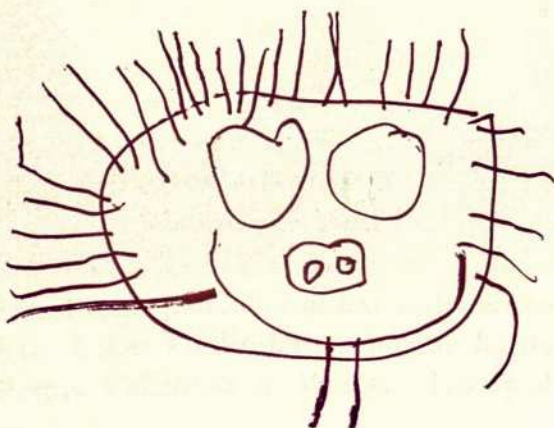

Paulius Repšys

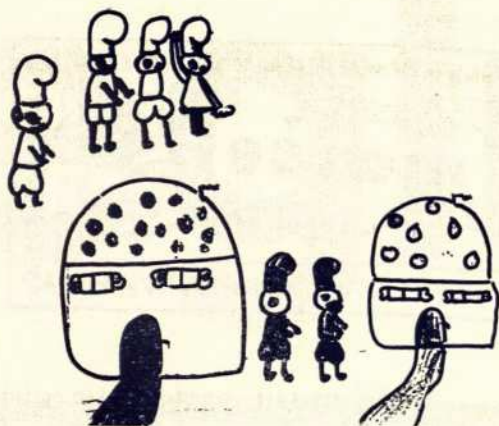
KO AŠ BIJAU?

Aš bijau geltonų vorų su mėlynais plaukais.
Aš bijau brolių su taukuotais pirštais.
Aš bijau žmogaus su aštuoniomis žmonomis.
Aš bijau batuko, kuris be poros.
Aš bijau mamytės, kai ji labai pikta.
Aš bijau skruzdėlės, kuri žaidžia su elektra.
Aš bijau voro, kuris yra raudonas.
Aš bijau dramblio, kuris yra plonas.

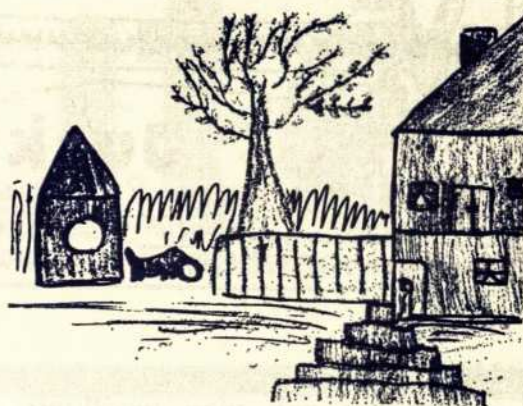
*Vilija Bogutaitė,
K. Donelaičio lit. mokykla
Chicago, IL*

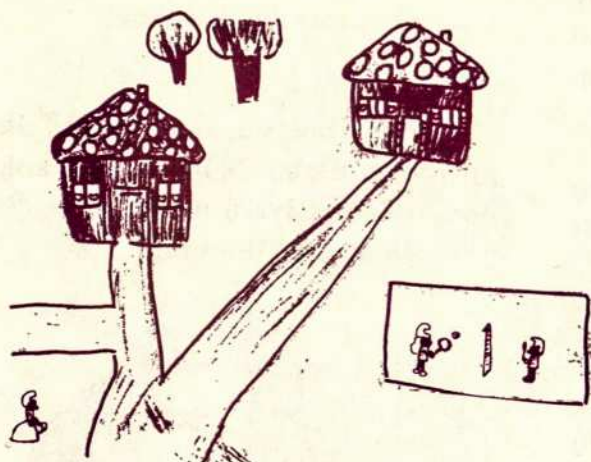
*Piešinys — Jústuko
Lemonto Montessori darželis*

Mylimieji smurfai
Irena Matulevičiūtė, 3 kl.

Šuniukas Rekiukas
Ievutė Bogdanavičiūtė, 3 kl.

Smurfai žaidžia
Jolytė Žilinskaitė, 2 kl.

MŪSU MĖGSTAMIAUSI PASAKŲ DIDVYRIAI

PUNSKO
MOKINIŲ PIEŠINIAI

Iš mėgstamos pasakos...
Vladas Buračiauskas, 3 kl.

Mano herojus
Donatas Jamalauskas, 3 kl.

Mokykloje:

— Ar kas gali man paaiškinti skirtumą tarp biografijos ir autobiografijos?

— Biografija tai knyga apie žmogaus gyvenimą, o autobiografija — apie automobilio gyvenimą.

•

— Žiūrėk, Lina, aš gavau dantų šepetuką dovanų. Jis padarytas iš kupranugario plaukų.

— Ar tam kupranugariui dabar nešalta?

•

Mokytojas užsirašinėjo mokinių tėvų vardus.

— Julyte, kokia buvo tavo mamos pavardė, kai ji dar nebuvo ištekėjusi?

— Nežinau. Kai ji nebuvo ištekėjusi, ji nebuvo mano mama.

•

Suskambėjus telefonui, mama atsiliepia.

— Ar galėčiau kalbėti su Jonu?

— Su kuriuo Jonu — su mažu, ar su dideliu?

— Su dideliu! Su tuo, kuris yra antrame skyriuje.

— Kodėl tu taip garsiai dainuoji?

— Nes aš esu garsus dainininkas!

•

— Mano mama yra baisiai graži.

— O mano dar baisesnė!

•

— Kai užaugsiu, noriu gauti tikrai įdomų darbą. Noriu atlikti kokį nors didelį ir švarų uždavinį.

— Išmaudyk dramblių!

— Ar gražiai elgeisi bažnyčioje, Jonuk?

— O taip, močiute. Vienas ponas man pasiūlė krepšiuką pinigų, bet aš mandagiai padėkojau ir neėmiau.

•

— Kuri liga drambliui pavojingiausia?

— Sloga. Jis turi labai ilgą nosį.